

ARGANG XVIII

WINNIPEG, MAN. TORSDAGEN DEN 29:de DECEMBER, 1910.

NO. 54

När Klockorna ringa.

I södra Småland, just där den stora skånevägen förgrenar sig i några torpstigar och en dammig backe vek upp till sockenkyrkan, stod en rödmålad kvam med de största vingarna, som någon sett i hela bygd. Mjölaren var längesedan död. Hans änka, som hette Kerstin Bure och som i sin barndom sett lyckliga dagar och kvällen på blanka teatraltrikar, skötte kvarnen på sitt eget vis. Aldrig nämnde hon något om sin bostad eller om den kärlekshandel, som lockat henne från ett valborgstid prasthem till en mjölnarens tränga torpssamfund, där kvamvagnarnas axelstock jämrade midt öfver sofstället, men hon talade heller aldrig om andra ting. Mannen hade varit för fattig att rå om egen stuga och i stället byggt sig en skorsten rätt upp genom kvarnaket. Där fortsatte hon år efter år att tyst och med sin sömnad i handen äro drängarnas arbete. Blev hon någon gång spord till råds, svarade hon häst med att nicka eller skaka på huvudet, och hon aflägsnade sig sällan på ett stenkast långt från kvarnen. Till västen var hon lång och smal med spåda händer, och hennes ansikte under den alltid lika hvita strökluden påminde om Maria Magdalenas på altartafeln, fast det var mer gulnadt och visst. Hon tog aldrig kvinnor i sin tjänst, och i synnerhet kvinnorna vände sig så småningom att gå henne i styta förbi. De visste icke rätt om hon var bögmästare eller rådgivare, men de flästa menade att hon godt kunde vara både. När klockorna innan sig med sina bönen och i sin bästa skogsdräkt för att anhölla om den redan gråvade gamla hand, blev han helt brydd och försagd, ty hon rodnade ända till halsfästet och skakade endast på huvudet.

En morgon hittade hon ett spådt gossebarn på risbigen vid källan, och då ingen kände något om föräldrarna, tog hon den lille till sig med stor ömsihet. Ingen kan veta om det ligger en del från eller goda i ditt hjärta, sade hon, — men jag kan komma, då jag får se dig. Det skulle heta Johannes, ty du skall bli från som en Guds ängel. Jag har blivit härdt straffad, men åt dig skall jag hoppas på en ypperlig penning, så att ditt lilla hjärta en gång kunna uppväxa mina tunga.

Gossen växte upp, och när han läste till skrift, förvånade han alla genom sin fromma och gudaktiga svar. Med sitt släta linbränsande öfver skuldern såg han sedan hos fostermodern på kvarntrappan i midnattstiderna ljusa öfnar och låste öfver sig sedan med ett stort lilla av församlingens herde. De sutto alltså i fördiga och stilla, men ibland tog han med finfingert märke på någon rad som syntes honom skönare än andra och uppläste den sakt.

Höskär och ångar dottade, och till och med de klöfverblommor eller väppingar, hvilka här och där lågo mellan bokens blad som märken, gånge, fast torkade, sin lukt af skor och hästmark. Annu sent på natten brann barna en enda stjärna, men stor och lysande, och allt var samtal och vaka, och stugdörarna stodo öppna tillvaka de kvarnarna. Många tyckte om att den lilla kyrkan i bygdens herde, de sutto alltså i fördiga och stilla, men ibland tog han med finfingert märke på någon rad som syntes honom skönare än andra och uppläste den sakt.

Höskär och ångar dottade, och till och med de klöfverblommor eller väppingar, hvilka här och där lågo mellan bokens blad som märken, gånge, fast torkade, sin lukt af skor och hästmark. Annu sent på natten brann barna en enda stjärna, men stor och lysande, och allt var samtal och vaka, och stugdörarna stodo öppna tillvaka de kvarnarna.

tade på luckan för att se hvart han gick, stod han redan på kyrkvallen, och det blef ett sådant buler och gny bland menigheten, att det genöfod hela millen.

— Det är Måns Bock! — larmade allmoget. — Det är vår tappra general Stenbock. På vi honom med oss, då skola vi gå ut och fästa för vårt land hvar enda en, både far och son, så sant Gud hjälper!

— Johannes, — sade Kerstin Bure till sin sextonåriga fosterbror, med en hårdhet i stämman, som han aldrig hört tillförene. — Du är skapad att framt hålla dig till läsköken och en gång bära prästkaplan liksom fördom min salig far, men inte att låta ditt blod i världsliga fötter. Stök elldonet och fällkniven i tröjan och bind skinnrocken vid bälte. Gack sedan utåt skogarna och håll dig där väl dolt till dess vi få frid i landet. Förr vill jag ej se dig åter! Minns det! Du har nu hur männen ropa på kyrkvallen, men måhända blir dem munnen snart tillstoppad med svarstull.

Han gjorde då som hon befälde och vandra ästad uppåt skogarna på okända stigar. Granarna blefvo småningom allt risigare och tätare, så att han länga stycken måste tränga sig fram baklänges och med skinnrocken öfver ansiktet. Om kvällen kom han till en vid myr, och längst ute vid randen af en svart sjö låg en holme, öfvervuxen med albuskar.

Där vill jag bygga min kula! tänkte han, men den sumpiga myrens gungfly, hvilken sinnade öfver dubbla bottnar och mörka vatten, dit aldrig en glimt af dagsljuset banade sig ned, sjönk under hans fötter, och uttrötta och halfsvände satte han sig på hallen.

Det brusade ännu från skogsarbetet, men sjön låg stilla, och de gula små speglade molnapparerna stannade snart orörliga. På öndligt afstånd bortom myrens dimma slog ibland en gleskälla några korta och klingande slag. Två vallhorn blåste i sin lura, och på den glömda och hopspjunnade ättelögen i dalskånen tände lysnaskarna sina lyktor i graset.

— Är du en af dem, som rymt för kristenheten? — sporde honom en rost, och när han såg upp stod en getigapannan i enbuskarna och stakade. Hon tyckte vara ett eller två år äldre än han själv, och skinnplacorna hängde på ryggen.

— Det är nog så, men nu stänger myren vägen, och här och stenösta blir i längden en knapp spis. — Du måste inte känna skogen. Där lider man ingen nöd. Sedan mitt i skogen är det sommar sommar hällit till har uppe i obygden med mina getter. Kvista och skär ned ett par unggrannar och bind dem med vidjor vid fötterna, så kan du gå på gungfly hvarv du vill. Tack din hydda med granbark och gör dig fiskdön.

Hon drog försiktigt en lång träkeltråd ur sin tröja och band vid halsen en missingskyl, som hon tog ut ur hufvudklädet och bjöde till en krok. — Här har du metrefven, — sade hon och fortsatte stökande sin vandring.

Den natten aktade han icke mycket på hennes råd, men när solen åter sken honom i ögat, drog han kniven. Så snart han hade kvistat sig ett par skidor af det slag som hon lärt honom att förfärdiga, begaf han sig ut på myren till holmen. När han där stamade i graset, gungade hela holmen, som ett mjukt bolster, men han menade, att det var godt, ty fanns det fukt i marken, behöfde han ej heller på lång väg för att hitta motkast. Knappast gräde han också med fingrarna under grästetterna, innan han hittade fullt uppr. Nog gick det till en början klenst med fisket, men sedan han hemlighetsfullt lagt två stargräs i kors på vattnet, blef det genast ett annat spel, och efter han bar elldonet i tröjan, var det en lätt sak att glödska den välsmakande fångsten.

Sedan begynte han resa sin koja med en sådan bråska, att han icke gick sig frid att sova i de ljusa sommarnätterna. Han förstod, att den lilla kända ramlas samman på den gungande marken, och han gjorde den för sig. Därför byggde han i stället ett jägt torftäckt ryggställe, under hvilket han icke kunde så rak utan måste krypa. Hvar morgon hämtade han från stranden kristade ungrädd och ris och granbarkstycken och till sist byggde han en härd af stenar, där han natten lång låt eniset pyra och glöda för att bortjaga myggen. Under sina göromål talade han emellanåt halfhögt för sig själv och låtsades att han var fögde öfver ett helt arbetslag, och holmen kallade han Villero.

Natt ofta motte han getigpan. Han hette Lena, och med sin stekning gick hon och vallade på vindfallen och ångvekor. Hon lärde honom att säga giller och snarar. Slutligen räddades de hvar morgon för att efterse, om jaktlycken varit dem gunstig, och hon gjorde honom till god vän med alla de vilde djuren.

— Säg du den granna fågel? — frågade hon, — och pekade på den blåsvarta orrkanen, som visade hela skogen med sina dundrande vingslag. — Honom kallar jag Rika ungkarin från Växjö, för han frågar hvarken efter anhöriga eller hem utan sitter bara i sin fina flöjelsrock på världshusen och smörjer kråset.

— Och nu kan du höra! — sade hon en natt, när utven töt i klevet. — Honom kallar jag Upphördskrifvaren, för när han vänder hufvudet i sin hvita krage och skakar sina härtstakar och rullar de röda ögonen och smalar med näbbet, lå förfarar han både människor och djur. Men gäller det bara de mest löst hvita små azen i hans eget bo, då skall du se! Då har han faderhjärtat på rätt ställe.

Om ingenting kunde hon dock så många sägner som om tranorna. — Aldrig, — sade hon, — har jag annu fått se de långvanta och skalliga tranorna, när de på sina aflägsna mossar stöta i trampeterna och hålla hösting för att flytta. Rundt läget ha de förposter, som sitta med en sten i sin ena lytta klo, så att den skall falla ned och vika dem, om de komma in. Men det är det underbaraste, att om någon människa där ser de askgrå fåglarna lyfta, börjar hon själv slå med armarna och langta att få flyga med så högt, att skojarna nere på jorden bara likna små glimrande vattendroppar.

— Tranorna vill jag se, — svarade Johannes. — Måhända att du kan få se dem låra dig mysköf. Först måste du kunna stå så orörlig, att du ser ut som en torr enbuske, och loka dig ned, så att du ser ut som en sten, och lägga dig framtrappa på marken, så att ingen kan skilja dig från en bogmurket ris.

— Allt det skall jag försöka att låra mig, men på min holme får du aldrig gå ombord. Där är inte som du tror. Jag har en bog spis och bonader på väggarna, och golfvet är mellan mattorna så blankt och halt, att man inte kan gå på det utan måste krypa. De vackra sagorna, som han läst i prestens böcker, runno honom i minnet, och han ville visa flickan att han icke var sämre än hon, utan också kunde göra henne undrande och nyfiken.

— Om du låter mig få se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

— Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig. — Om du låter mig se det huset, skall jag gå på ned till bygdens hämta dig ett muskedunder med knor och kruthorn. — Till min holme kommer du aldrig.

och vände de båda fiskarna på hunden. — Marna brumade och sjön plaskade, så att holmen och säften och alla de slatta näckrosorna gungade. Så snart måltiden blifvit förtärd, läste sig Johannes längst inne vid hunden, men Lena, som annu icke kände sig besitta äganderätt till Villero, krop ihop ytterst vid ingången med sin ena hand till hufvudgard. Hon börde annu eniset spraka af hjärtans lust, och medan hon sömnade in, räknade hon de små gnistorna, hvilka öfverfor springan i takt seglade fram genom nattluften som stjärnor, och de tytte, medan värfödet porlade i diken och bäckar, borde de att klockorna ringde söderut i grannskogarna, fast det var osundt. Vändande uppstälde folket sig utefter vägen på båda sidor, och i kyrkans vidöppna dörr framträdde församlingens stäppande herde, följt af sina kaplaner och i full mässkrud.

— Hör du, Petter, ja vet inte hva då ä fatt me pipa min. Ja kan int' få eld på'n. — "Hva ska du me eld på pipa?" Forsök me tobaken i ställe. —

Hans fråga. En kvacksalftare närmade sig med en flaska medicin i handen en herre, som hostade startat, och sade: "Köp en flaska af min medicin; min herre, och ni skall aldrig hosta mer."

"Dödar medlet så hastigt?" frågade den sjuke torrt. — Bra orsak. — "Hör, Viola, kan du säga mig något skäl för, att jag icke skall straffa dig för din orättighet?" — "Ja, mamma, — doktorn sade ju att du skulle akta dej för all häftig rörelse!"

— Hvar har du undanstuckit matsäcksknytet, smålänning? — frågade generosen. — Jag har intet knytt, men i fem dygn kan jag föda mig på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

I Dalmatien. "Hör du, Petter, ja vet inte hva då ä fatt me pipa min. Ja kan int' få eld på'n." "Hva ska du me eld på pipa?" Forsök me tobaken i ställe.

Hans fråga. En kvacksalftare närmade sig med en flaska medicin i handen en herre, som hostade startat, och sade: "Köp en flaska af min medicin; min herre, och ni skall aldrig hosta mer."

"Dödar medlet så hastigt?" frågade den sjuke torrt. — Bra orsak. — "Hör, Viola, kan du säga mig något skäl för, att jag icke skall straffa dig för din orättighet?" — "Ja, mamma, — doktorn sade ju att du skulle akta dej för all häftig rörelse!"

— Hvar har du undanstuckit matsäcksknytet, smålänning? — frågade generosen. — Jag har intet knytt, men i fem dygn kan jag föda mig på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

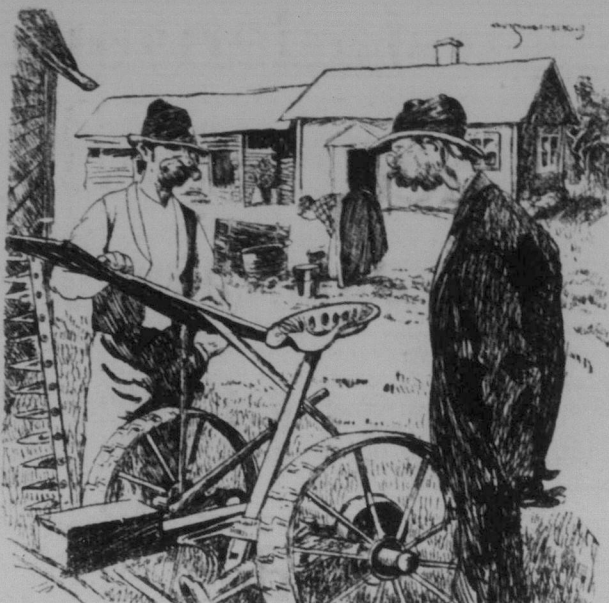
— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

— Åtgärdande af skattekapet skulle jag helst vilja se skatt på ingenting. Lena trängde sig fram mellan honom och generalens mörkbruna häst. — Han, Johannes där, är ingen drängspök, utan vi ha varit för oss i år uppe på skogen. —

Svar på tal. Ludde Luddkvist, som är "litteratur från Sverige", men inte lyckats få plats vid någon af de förbaskade "bondtidningarna" här i landet, har lånat en bicykel och gett sig af utåt farmarekontritt. Han blir tillfrågad af en farmare: "Hva ä han för slags arbetare?" "Jag är tankesbetare, om ni vet hva de ä", svarar Ludde, som tror sig därvid ha slagit frågan med hapnad. "Jaska, Jaha, ja begriper. Han tänker arbeta, men de blir allri äf."

Amu en gång slumrade i hallar och stenar traskornas välbekanta marsch, vittnet: — Ni såg ju, hur den ankla men nu vid säckpögr och skalmjör, gade stal kaggen? — Ja. — Nä, hvad innehöll den? — Jag vet inte. På ena sidan stod det Brännvin och på den andra Anders Pettersson, så om det var brännvinet eller Anders Pettersson, som fanns däruti, kan jag inte svara på.

Enhvar är sin egen lyckas smed. Men det finns både guldsmeder och grofsmeder. A: — Du, som alltid varit blyg för fruntimmer, hur vågade du fria? B: — Jag gick också väldigt länge innan jag trodde mig om't, inte förrän min tillbedda sa, att hon behövde sig för att aldrig gifta sig. Då kom det... och jag fick ja.

Hon: — Rosa är visserligen vackrast, men hon är inte på långt när så duktig som Kristin. Säg, hvilket skulde ni föredraga, skönet eller intelligens. Han: — Intendera, jag föredrar en. Hvarsteden höj talade till honom på en hel beka.

En idealisk barnsköterska. — Ja, min lilla fyraåriga Carl är en så stor trost och hjälpa för mig, anförtrödde fru X, sin väninna, som kommit på visit och nu satt i det bästa soffhonet i formaket. Han kan ta värd om sin lilla syster lika bra sig någon barnsköterska. Just nu är han i rummet här bredvid och leker med henne.

Så höjde hon rosten och ropade inåt nästa rum: — Carl lilie! — Ja, mamma! ropade lilla Carl tillbaka. — Tar du ordentligt vård om lillsyster? — Ja, mamma! — Hvad göra ni nu då? — Ah, jag bara leker att jag är en barberare, och håller på att raka henne med pappas rakknif!

En gammal god vän. En skotsk präst hvar för länge sedan slutat att förtäta nya predikningar och nöjde sig med att "vandra på fjärdingen" är ut och är in. Han lefde dock i den ljufta tron, att församlingen inte hade märkt detta. En söndag frågade han efter gudstjänsten en af de äldsta kyrkvårdarna, hvad denne tyckte om den nyss hållna predikan.

Kyrkvården var en välvillig man, som inte hade lust att sara prästen, och efter en stunds funderande svarade han försiktigt: — Jo, det var mycket vackra psalmer pastorn hade valt i dag. — Nä, men predikan då? Envisades prästen, en smula förgädd. Hvad tyckte ni om den? Kyrkvården såg troligtvis på honom och svarade: — Jo, den har vi alltid tyckt mycket bra om.

Många skolbarn låda af förstoppning, hvarigenom barnen ofta bli häglösa med laxerna. Chamberlain's Stomach and Liver Tablets är det allra bästa läkemedel att gifva ett barn, ty dessa verkningar äro valgrunda och milda, och äfven kronisk förstoppning botas. Säljes i alla affärer.

Praktisk aritmetik. Läraren i aritmetik sökte med några enkla praktiska exempel plugga i pojkarne i klassen de första grunderna i den idla vetenskapen. Brandanna frågade han: — Om i ett hem med fem personer till middagen finnes endast fyra potatisar, och husmodern ville dela lika mellan alla fem, hur skulle hon då bära sig åt?

Det blef en stunds tystnad i klassrummet, under det alla pojkarne räknade i hufvudet för brinnande lifvet. Ingen tycktes dock kunna lösa detta problem. Men slutligen räckte den minsta pyssen upp handen, och till svar på lärarens uppmuntrande nick uppföf han sin spåda röst och föreslog: — Gör mäs af dom!